

Rừng Việt Nam Bị Thương

Việt Nam hết chiến tranh! Là hòa bình, có phải? Tôi thật tình ái ngại nói rừng đang bị thương!

Người ta đang dùng bom phá cho rừng tan nát. Người ta đang đào, hốt khoáng sản đem bán, buôn!

Dak Nông có mỏ nhôm! Bồng Miêu vàng lấp lánh. Kia lũ người mặt lạnh: đào lên, đào tới nơi...

Ồi rừng núi tả tơi. Cát còn cũng bị xúc. Cả sơn hà đang khóc: người ta giết thiên nhiên!

Đến loài cỏ rất hiền cũng bật ra nước mắt, người ta nói thuốc Bắc phải hái bán mau mau!

Có lắm kẻ rất giàu, nhà cao và cửa rộng. Rất nhiều người khổ đống, thân chút vải che thân!

Trời ơi nước Việt Nam bây giờ nhìn lạ lắm: đàn bà giống như xẩm, đàn ông giống như Tàu!

Người Việt Nam với nhau, nhìn nhau rồi quay mặt. Gần nhau mà xa lắt, tình người tình người ơi!

Gặp nhau không mở lời, chào nhau không ngã mũ. Đứa bé ôm mẹ bú, không giọt sữa nào tuôn...

Bốn ba năm như sương. Bốn ba năm như khói. Nhìn rừng mà muốn ói từng vũng máu với rừng...

Trần Văn Lệ